

Una història de *HEARTSTOPPER*

Alice Oseman

El millor
regal
ets tu

Aquest
hivern

*Aquest
hivern*

Alice Oseman

Aquest llibre reproduïx converses sobre malalties mentals i inclou descripcions sobre els trastorns de la conducta alimentària, referències a les autolesions i visions ignorants de les malalties mentals. Si us plau, feu-ne una lectura segura i responsable.

Fanbooks

Títol original: *This Winter*

Publicat per primera vegada a Gran Bretanya en format electrònic el 2015

Publicat en aquesta edició el 2020

Harper Collins Children's Books és una divisió de Harper Collins Publishers

© del text i de les il·lustracions: Alice Oseman, 2020

© de la traducció: Lluís Delgado, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: febrer del 2023

ISBN: 978-84-19150-37-0

Dipòsit legal: B. 457-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Victoria Annabel Spring,
16 anys

Tori

Em desperto només dues hores després d'adormir-me. Sembla que cada any dormo menys la nit de Nadal, probablement perquè cada dia m'adormo més tard per culpa de la meva preocupant addicció a internet. Potser amb el temps deixaré de dormir del tot i em convertiré en una vampira. Ho faria prou bé.

De tota manera, no em penso lamentar pels meus patrons de son, perquè és Nadal i és l'únic dia de l'any en què almenys hauria d'intentar no quei-

xar-me de res. És un propòsit difícil quan el teu germà de set anys et dona cops de coixí a la cara a les sis del matí.

Dic alguna cosa que sona com un «nooo» i em refugio sota el nòrdic, però això no dissuadeix l'Oliver, que m'aixeca els llençols i se m'enfila al llit.

—Tori, és Nadal —xiuxiueja.

—Mm.

—Estàs desperta?

—No.

—Sí que ho estàs!

—No.

—Tori.

—Oliver... ves a despertar en Charlie.

—La mama m'ha dit que no puc. —Em comença a esvalotar els cabells—. Toriiiiiiii...

—Uf. —Em giro i obro els ulls. L'Oliver està tapat fins dalt, mirant-me. Està tan emocionat que no es pot estar quiet, i té els cabells de punta, com dents de lleó. En Charlie i jo hem parlat molt de com és possible que l'Oliver i nosaltres siguem família, perquè ell és la viva encarnació de l'alegria, i nosaltres som dos amargats de merda. Hem arribat a la conclusió que ell ha heretat tots els gens de l'alegria.

L'Oliver té una postal de Nadal a les mans.

—Per què tens una...?

L'obre i em comença a sonar just a tocar de l'orella una versió abominablement alegre de la naldala «Tingueu tots molt bones festes».

Gemego i faig caure l'Oliver del llit amb una mà. Rodola per terra i es peta de riure.

—Mira que ets emprenyador —remugo abans

d'incorporar-me i encendre el llum de la tauleta de nit.

—Visca! —xiscla l'Oliver, i es posa a vagar per la meva habitació, obrint i tancant la postal sense parar perquè sonin les dues primeres notes de la nadala.

El dia de Nadal s'està força bé a casa. És un dia tranquil i relaxat. El pare diu que és un Nadal de primavera, i com que ens diem Spring, que en anglès vol dir *primavera*, ho troba divertidíssim. Quan ens despertem obrim els regals, després venen familiars a dinar i es queden fins tard, i ja està. Jo jugo a videojocs amb els meus germans i els meus cosins, el pare sempre s'emborratxa, el meu avi espanyol (el pare del pare) discuteix amb el meu avi anglès (el pare de la mare), i tot plegat és meravellós.

Però el dia de Nadal d'aquest any no és com la resta.

En Charlie, el meu germà de quinze anys, té un trastorn de la conducta alimentària. Anorèxia. Fa molt que el té, però els últims mesos ha experimentat una recaiguda especialment greu i l'estrès resultant va fer que a l'octubre també recaigués en les autolesions. Va passar unes setmanes ingressat en un centre psiquiàtric per a adolescents amb trastorns alimentaris i el van ajudar, però encara li costa, és clar.

No crec que hi hagi un motiu concret pel qual va començar a estar tan malament. Són coses que passen, com les malalties o el càncer. No és culpa seva. De fet, crec que segurament el problema va arribar a ser tan greu per culpa meua. Quan em vaig adonar que li passava alguna cosa, no ho vaig

dir als meus pares i tampoc no li vaig preguntar què li passava. No vaig parlar prou amb ell. No vaig fer prou.

Però ara el més important no és com em sento jo. Ni tan sols com se senten els meus pares. El dia de Nadal és estressant per a les persones amb trastorns de la conducta alimentària perquè el menjar és una part molt important del dia, i sé que això angoixa en Charlie.

Porta tota la setmana estressat, ha discutit amb la mare pràcticament cada dia i es tanca sovint a la seva habitació.

O sigui que avui el més important és fer costat a en Charlie.

Agafó el telèfon mòbil, ignoro les notificacions que m'han anat arribant i escric a la Becky, la meva millor amiga.